

Nr 245.

Av herr **Alexandersson**, om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om vissa avskilt belägna samhällens skyldighet att erlægga vägskatt.

Enligt nu gällande väglag är hela befolkningen inom ett vägdistrikt, oavsett om vissa delar av densamma hava något gagn av vägen eller icke, skyldig att erlægga vägskatt. Över orättvisan i detta avseende förspörjes också ofta klagomål. Jag vill särskilt framhålla ett fall, då gällande bestämmelser härutinnan verka synnerligen orättvist. Det finns nämligen utmed landets kuster ett stort antal samhällen belägna på holmar och små öar, vilka hava så gott som ingen nytta av den vägskatt de erlægga. De skattskyldiga på dylika orter erlægga årligen sin vägskatt, men färdas sällan eller aldrig på vägarna och hava ej heller något behov därav. Ofta bo de på små öar, där det ej finns möjlighet till anläggande av vägar av den beskaffenhet väglagen avser. Det kan ej väcka förvåning, om befolkningen på sådana ställen med en viss tyngd i sinnet betala sin ofta ganska betungande vägskatt. Som exempel på samhällen av här ifrågavarande slag vill jag i främsta rummet framhålla fiskelägena särskilt i Göteborgs och Bohus län men även på övriga delar av landets kust.

I sitt år 1916 avgivna betänkande har 1911 års vägkommission visserligen föreslagit en allmän bestämmelse av innehåll, att köpingar och sådana municipalsamhällen, för vilka lagen angående stadsplan och tomtindelning äger tillämpning, icke skola i avseende å den allmänna väghållningen tillhöra landsbygden. Men det förefaller, som om kommissionen därvid ej haft sin uppmärksamhet riktad på de många fiskelägena av växlande storlek, som ej hava behov av att bilda municipalsamhälle och ännu mindre att tillämpa lagen angående stadsplan och tomtindelning, men som säkerligen med större rätt än många av de nämnda municipalsamhällena, vilka oftast hava direkt förbindelse med de stora landsvägarna, skulle kunna göra anspråk på att de medel, som nu utbetalas i form av vägskatt och som enligt nu gällande lag ej

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 4 saml. 89 häft. (Nr 243—246.) 4

kunna komma till användning inom nu avsedda samhällen, dock borde kunna användas till anläggning och underhåll av sådana gångvägar och andra kommunikationsmedel, som för dessa samhällen äro erforderliga. Det må nämligen erinras om, att befolkningen på ifrågavarande orter ha behov av helt andra kommunikationsmedel än vägar, såsom bryggor, mindre hamnar och fiskefyrar, vilket allt befolkningen nu ofta själv får bekosta. Det är givetvis för dessa samhällen angeläget att i främsta rummet kunna sätta dessa kommunikationsmedel i tidsenligt skick, och därför krävas betydande utgifter. Det synes därför vara i överensstämmelse med billighet och rättvisa, att dessa samhällen ställas utanför vägdistrikten och således befrias från skyldighet att erlægga nu utgående vägs katt, varigenom de skulle få större möjlighet att tillgodose sina nämnda egna kommunikationsbehov.

På grund av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att vid den fortsatta utredningen om ändringen av väglagen det också måtte utredas, huruvida och på vilket sätt den orättvisa, som i fråga om erläggande av skatteutskylderna enligt nu gällande väglag drabbar avskilt belägna fiskelägen och liknande samhällen, måtte kunna undanröjas; samt

att i de förslag till ny lagstiftning angående vägar, som av Kungl. Maj:t må komma att föreläggas riksdagen, intaga de stadganden, vartill en sådan utredning kan giva anledning.

Stockholm den 31 januari 1921.

Adolf Alexandersson.

I motionens syfte instämmer:

B. Cornéliusson.